

V KAŽDOM

„...dotýka

sa hlbokej

meditácie

o tom,

čo znamená

milovať

a trúchliť.”

SME EŠTE

Kirkus Reviews

STÁLE NAŽIVE

TOM MALMQUIST

V každom okamihu sme ešte stále nažive

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Tom Malmquist

V každom okamihu sme ešte stále nažive – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ljndeni

V KAŽDOM OKAMIHU
SME EŠTE STÁLE NAŽIVE

TOM MALMQUIST

V KAŽDOM

OKAMIHU

SME EŠTE

STÁLE NAŽIVE

Ljndeni

Copyright © Tom Malmquist, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © Hana Petriková, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1081-7
ISBN e-knihy 978-80-566-1181-4 (1. zverejnenie, 2019)

Vedúci lekár stúpi na brzdu na kolesách Karininej nemocničnej postele. Nahlas informuje sestru z jednotky intenzívnej starostlivosti, ktorá sa práve snaží rozstrihnúť jej nočnú košeľu a športovú podprsenku: „Tehotná žena, dieťa je podľa správy v poriadku, tridsiaty tretí týždeň, ochorela približne pred piatimi dňami so symptómami podobnými chrípke, horúčka, kašeľ, včera ľahká dýchavičnosť, čo pacientka pripisovala gravidite. Dnes akútny stav horší, silná dýchavičnosť, na gynekologické oddelenie ju priviezli pred hodinou.“ Má silné ruky, zaskrutkuje fľašu pripomínajúcu náboj a pokračuje: „Pri dýchaní je saturácia len čosi nad sedemdesiat, hodnota však stúpa po podaní kyslíka, hodnota dychovej frekvencie približne štyridsať – päťdesiat, TK stoštyridsať, AF stodvadsať.“ Sestrička, ktorá pomáhala s kyslíkom počas prevozu, sa zastaví vo dverách. Opatrne ma chytí za rameno. „Sme v sále B na jednotke intenzívnej starostlivosti, mám vám to napísať na lístok?“ – „Netreba, ďakujem,“ odpoviem. „Tu sa o ňu dobre postarajú,“ ubezpečuje ma. „Áno, ďakujem.“ – „Tak ja teda idem.“ – „Dobre, ďakujem.“ Karin má na hrudníku pripnuté elektródy. Monitor vydáva kvílivé zvuky. „Aké lieky jej teraz

podávajúť?“ pýtam sa. „To sa musíte spýtať Pera-Olofa,“ odpovie mi miestna sestra. „Koho?“ – „Mňa,“ zvolá vedúci lekár a dodá: „Vaša žena dostáva Tazocin a Tamiflu, okrem toho lieky proti bolesti aj utišujúce lieky. Podávame jej aj ďalšie lieky, všetko to v infúzii sú liečivá, momentálne však nemám čas podrobne to rozoberať. Čoskoro vás budeme informovať, len sa upokojte a nechajte nás pomôcť vašej žene.“ – „A čo dieťa?“ opýtam sa, no nik neodpovedá. Posadím sa na zem, opriem sa o stenu vedľa odpadkového koša s použitými kanylami. Objímam Karininu páperovú bundu, potom ju však pustím a letím von, nižšie v silne osvetlenej chodbe zbadám šípky smerom k toaletám pre zdravotne postihnutých. Bežím tam, nestihnem za sebou ani zatvoriť, vraciam a močím zároveň. Kloktám vodu z kohútika, no z úst mi aj tak stále páchne. Umývam si jazyk tekutým mydlom. Keď sa vrátim späť, biele dvojkrídlové dvere do sály B sú zatvorené. Zaklopem, otvorím a nahliadnem dnu. Nieкто z JIS sedí na stoličke medzi Karinínymi rozťahnutými stehnami. Na svalnatých rukách sa mu vinú tetovania v tvare šable. Karin má na tvári masku napojenú na fľašu s kyslíkom, oči má zatvorené a jej tvár akoby zrazu patrila niekomu inému. Zdravotník prstami v plastových rukaviciach rozoviera Karinine pysky. Keď ma zbadá, pustí cievku a vstane, podíde bližšie ku mne, má prázdny pohľad. „Musím vás poprosiť, aby ste počkali vonku,“ povie. „Prečo tu nemôžem ostať?“ – „Môže to byť chúlостivé.“ – „Pre koho?“ pýtam sa. „Pre pacientku.“ – „Pre pacientku?“ – „Áno, pre pacientku,“ odpovie a civie na mňa, nie však do očí, ale na rameno. „Žijeme predsa spolu už desať rokov a je to naše dieťa!“ – „Aj tak ide o chúlостivú vec.“ – „A to, že ste tu s ňou sám, to je

v poriadku?“ opýtam sa. Postaví sa mi do cesty a povie: „Musím vás poprosiť, aby ste počkali vonku. Zavolám vás, keď tu vnútri bude všetko pripravené.“ Vytlačí ma von z miestnosti bez toho, aby sa ma dotkol. Zatvorí dvere.

Oproti výťahom stojí automat na kávu. Vhodím doň desať korún, no zabudnem vložiť plastový pohárik. Prúd kávy vystrekne a rozleje sa na zem. Vezmem papierové utierky z vozíka pre upratovačky a začnem utierať. Z jednotky intenzívnej starostlivosti vyjde vedúci lekár, práve keď sa hrabem v peňaženke a snažím sa nájsť ďalšie mince. Pozrie sa do zaskladáča, ktorý si oprie o brucho. „Ešte ste neomdleli?“ opýta sa a zrejme očakáva, že sa začnem smiať. Keď nereagujem, pokračuje: „Stav vašej ženy je vážny.“ – „Nie je to zápal pľúc?“ opýtam sa. „Aj zápal pľúc sa môže veľmi vážne skomplikovať,“ odvetí. „No dá sa vyliečiť.“ – „Väčšinou, nie vždy,“ povie a nastúpi do výťahu, stlačí jedno z tlačidiel, kývne hlavou ku mne a dodá: „Budem vás kontaktovať, hneď ako budeme vedieť viac.“ Posadím sa na stoličku pred sálu B. Celá chodba je sivomodrá, linoleum, lišty, steny, podporné zábradlia, dokonca aj vozíky na prepravu jedla sú sivomodré. Za mnou sú tri vyklápacie okná. Nevidieť von, súmrak vytvoril zo sklenených tabúľ zrkadlá. Vstanem a zaklopem na biele dvere, čakám a opäť sa posadím. Po chvíli príde niekto z personálu JIS. Pozorujem jeho tetovania, znázorňujú nejakú bojovú scénu. „Môžem už vojsť dnu?“ opýtam sa. „Nie,“ odpovie, vezme niečo zo skrinky a vráti sa do sály. Vyberiem si telefón, odpišem na pár esemesiek a potom sa prechádzam hore-dolu po chodbe až dovedy, kým ma nezačnú bolieť nohy. Opäť

zaklopem na dvere. Tento raz otvorí sestrička. „Dobrý deň, ospravedlňujem sa, ale prečo nemôžem byť vnútri, povedzte mi aspoň jeden dôvod, ktorý pochopím, som si istý, že Karin ma chce mať pri sebe.“ – „Nikto po vás neprišiel?“ spýta sa. „Inak by som tu nestál,“ odvetím. „Ospravedlňujem sa, poďte dnu, Karin je už trochu lepšie,“ dodá a trvá na tom, že mi prinesie šálku kávy a syrový sendvič. „Nie, ďakujem, nemám na nič chuť,“ odmietnem. Karin ma zbadá a zakýva mi jednou rukou. Sestra jej stiahne masku a zvlhčuje jej pery tampónom na tyčinke. Karin lapá po dychu, no zdá sa, že je aj tak rada, že nemusí mať na sebe spotenú masku. Podídem k nej a vezmem ju za ruku. „Miláčik, aspoň dostaneš tolko morfínu, koľko len budeš chcieť,“ zašepkám. Ukáže si na brucho a ja ju ubezpečím: „Dobre to dopadne, ver mi, všetko sa dá do poriadku.“ Zdvihne palec hore. Muž s tetovaniami sedí v sesterni s oknom do sály. Telefonuje, tvár má ako z obrázka, husté dokonale učesané vlasy, hladká pokožka. Zdvihnem Karininu páperovú bundu. Lekár sa ku mne postaví chrbtom a čaká na kolegu, ktorý ťahá čosi, čo vyzerá ako defibrilátor. Zrejme je z kardiologickej jednotky intenzívnej starostlivosti, je tichý a trochu čudák. Po rýchlom vyšetrení Karininho hrudníka oznámi vedúcemu lekárovi: „Súrne potrebujeme urobiť špirálové CT.“ – „Je to vážne?“ pýtam sa. Pozrie na mňa a obráti sa ku Karin: „Trošku som sa na vás, Karin, pozrel. Vyzerá to, že máte vážny zápal pľúc, možno pľúcnu embóliu, neviem teraz s istotou nič povedať, najprv musíme urobiť röntgen.“ – „Môžete to, prosím, ešte raz zopakovať?“ opýtam sa. Vedúci lekár odpovie, no pozerá sa pritom na Karin. „Pneumonia alebo krvná zrazenina, možno oboje, aspoň

tak sa momentálne domnievame. Teraz vám nasadíme lieky na všetko, čo by podľa nás mohlo spôsobovať vaše dýchacie problémy. Ani trochu sa nám to nepáči, mladá žena ako vy by nemala takto dýchať, ani v tehotenstve.“ Snažím sa nadviazať očný kontakt s Karin, ale ona sa len díva do stropu, nie neprítomne, ale skôr akoby tam niečo objavila. Aj ja sa pozriem hore, no vidím len neónové žiarivky, kriedovobiely strop bez jedinej puklinky v omietke. Vedúci lekár s úšľabkom pozrie na páperovú bundu, ktorú držím v rukách. „Dole na chodbe sú skrinky, kam si môžete odložiť veci,“ povie. „Netreba, tá bunda patrí Karin.“ – „Aj tak, tie skrinky tam sú, môžete jednu využiť.“ – „Netreba, ale ďakujem,“ poviem a posadím sa vedľa postele.

Karin vezú dnu cez oceľové dvere, ktoré pripomínajú vchod do bunkra. Zakašle tak, že sa jej hrud' zdvihne z lôžka. Posadím sa k jednému zo stolov. Cez stenu ku mne preniká tupé bzučanie. Približne po polhodine vyzrie von lekár a opýta sa, či som Karinin najbližší príbuzný. „Stalo sa niečo?“ opýtam sa. Je plešatý, na nose má oválne okuliare a predstaví sa ako rádiológ. Odpovie mi koktavo, že to môže chvíľu trvať, keďže sa Karin pre problémy s dýchaním ťažko leží v horizontálnej polohe. „Chápem,“ pritakám. „Len aby ste vedeli, môže to chvíľu trvať,“ vysvetlí. „V poriadku, ďakujem.“ Na chodbe je dusno a horúco. Vyzlečiem si sveter a vyberiem telefón. Domácu linku zdvihne Sven. Počúva ma a potom sa uistí: „Lekári majú podozrenie na zápal pľúc?“ – „Áno, teraz ju práve röntgenujú.“ – „Ďakujem, Tom, že si sa ozval,“ povie. Netrvá to dlho, kým zavolá späť. „Ahoj, Sven,“ prihlásim sa. Asi ho

na to nahovorila Lillemor. Viem si predstaviť, ako nepokojne chodila hore-dolu v ich radovom dome na ostrove Lidingö, až kým Sven nemal pocit, že mi musí zavolať späť. „Ospravedlňujem sa, že zase otravujem,“ povie do telefónu. „Sven, veď pred chvíľou som volal ja vám.“ – „Prepáč.“ – „Povedal som to len preto, že si sa ospravedlňoval, že zase voláš,“ vykoktám zo seba. „Nič sa nedeje,“ odpovie a vypytuje sa na podrobnosti o zápale pľúc. „Povedal som ti všetko, čo viem.“ – „Chápem,“ odvetí a spýta sa, či by som mal niečo proti tomu, keby prišli do nemocnice. „Nie, ale o nič predsa nejde, Sven, má len zápal pľúc.“ – „Kde ste teraz?“ spýta sa. „V Južnej nemocnici.“ – „Kde presne?“ – „Nepamätám si presne, mama nás vyhodila pri gynekologickom oddelení, neviem, niekde v podzemí, tu píšú *Centrum nukleárnej medicíny a zobrazovacej diagnostiky*.“ – „Tam jej teraz asi robia len röntgen. Pamätáš si názov toho oddelenia?“ – „Už nie, môžem ti ho poslať esemeskou?“ – „To by bolo fajn, ďakujem.“ – „Určite som nechal zapnutý sporák,“ vykríknem. „Čože?“ – „Robil som jej čaj a asi som zabudol vypnúť sporák.“ – „Aha.“ – „Sven, musím končiť, zavolám mame, má rezervné kľúče.“

Vedúci lekár na mňa čaká v sále B. Chce sa so mnou rozprávať. Natiera si drsné ruky dezinfekčným gélom z pumpičkovej fľaše pri dverách. Všetko na ňom je sivé okrem bielej uniformy. Vzal si so sebou ešte jednu lekárku, vysvetľuje, že je to pôrodníčka. Stojí pri mobilnom ultrazvukovom prístroji, ktorý sa snaží inštalovať pri nemocničnom lôžku. Vedúci lekár si jemne otrasie ruky, aby mu uschli, a začne: „Karin, práve sme dostali röntgenové snímky a predbežné výsledky

krvných testov, nevyzerá to dobre.“ Karin je prekvapujúco pokojná. Pohladím jej nohy. Lekár sa nakloní, aby videl Karin do očí. „Počujete ma, Karin?“ opýta sa. Karin prikývne. „Dobre. Radil som sa s hematológmi, našimi tu v Južnej nemocnici aj s tými z Karolínskej nemocnice, mám na mysli expertov na krv, zistili sme u vás masívny nárast počtu bielych krviniek, s veľkou pravdepodobnosťou ide o akútnu leukémiu.“ Karin sa na mňa pozrie, ale počujem ju len slabo. „Zlatko, tu som,“ poviem, položím jej ruky na tvár a pokračujem: „Karin, miláčik, to zvládneme, sľubujem, zvládneme to.“ Karin mávne rukou. Snažím sa rozlúštiť pohyby jej pier pod maskou. „Pýta sa, čo je s dieťaťom,“ poviem. Karin zdvihne palec hore. „Najdôležitejšia je teraz Karin,“ povie lekár. „Dieťa je v bezpečí, veľmi dobre chránené v maternici aj pred leukémiou,“ dodá pôrodníčka. Má dlhé hnedé vlasy a malý rovný nos. Pôsobí dojmom, že jej lekárova prítomnosť nie je príjemná, a uvoľní sa, až keď opustí miestnosť. Zoberie ultrazvuk a prejde ním Karin po bruchu. „Je to živé dievčatko, pekné, zdravé, nič iné tam nevidím,“ povie a papierovou utierkou utiera gél. Vo dverách sa otočí, ako keby chcela niečo dodať, ale zarazí sa a dlho sa na Karin zadíva. „Ďakujeme,“ preruším ju. Zaváha, no napokon povie: „Dnes sa už dá leukémia pekne liečiť.“ – „Veľmi vám ďakujem, vďaka.“ V Karininom výstrihu sa krúti uvoľnená šnúrka nemocničnej košele. Zastrčím ju pod látku a napravím Karin ofinu. Je mokrá od potu. Poťahá ma za ruku. „V poriadku?“ opýta sa. „Pýtaš sa mňa?“ Prikývne. „Zlatko, jasné, že ma to znepokojuje, ale teraz nerozprávaj, sústreď sa na dýchanie,“ upokojujem ju. Na jednom vozíčku nájdem laminovaný papier s nákrešom núdzových východov

z oddelenia. Použijem ho ako vejár. Karin sa to ovievanie páči. Ani neviem, ako dlho ju tak ovievam, keď otvorí ústa. Zamľas-ká. Nepočujem, čo hovorí. Znie to však, ako keby chcela po-vedať *Liv*. Snaží sa dať si dole masku, ale zabránim jej v tom. Zastoná. „Miláčik, čo sa deje?“ opýtam sa. „Pokrstiť,“ dostane zo seba. „Dobre, v poriadku, chceš ju pokrstiť na *Liv*?“ Pokývne hlavou a vyhrkne: „Lívia.“ – „Lívia?“ Pritaká a zdvihne zápästie. „Lívia,“ zopakuje. „Skvelé, Lívia,“ poviem. Kyslíko-vý prístroj začne pípať. Dobežne jedna zo sestier z intenzívnej starostlivosti. „Čo sa deje?“ pýtam sa. Zakričí smerom k mo-nitorovacej miestnosti: „Dýcha príliš ťažko.“ Pribehne vedúci lekár, niečo pritom žuje, prehltne, odkašle si, postaví sa pred jeden z monitorov s rukami za chrbtom. „S kyslíkom si po-čína dobre. Zdá sa, že to zatiaľ zvláda, ale ak sa to nezlep-ší, budeme ju musieť intubovať,“ vyhlási a otočí sa ku Karin. „Ospravedlňujem sa, že o vás takto hovoríme, nerobím to na-schvál, len je to tak ľahšie, situácia je taká, Karin, že napriek kyslíkovému prístroju máte problémy s okysličovaním krvi, možno vás budeme musieť uspať a nasadiť podporné okysli-čovanie pomocou respirátora.“

Navrhujem, aby Sven zastavil auto, a prosím ho, aby radšej dal telefón svojej žene Lillemor. „Ale my sme teraz v taxíku. Vydrž chvíľu, hneď ti dám Lillemor,“ odpovie. Keď začujem temný hlas Lillemor, zmocní sa ma nervozita. „Ahoj, dostali sme výsledky,“ oznámim jej. „Aha, no a?“ – „Chcel som vám to zavolať hneď, ale je to ťažké,“ pokračujem. „Aha,“ ona na to. „Hovoril som si, že bude najlepšie zavolať vám, prv než sem prídete.“ – „V poriadku.“ – „Neviem, ako to povedať.“ –

„Áno?“ – „Nie je to zápal pľúc.“ Lillemor stíchne, až sa musí spýtať: „Ešte si tam?“

Keď sa vrátim späť, lekár sedí na stoličke vedľa nemocničnej postele. „Práve som vysvetľoval vašej žene, že dieťa pre ňu predstavuje veľkú záťaž, telo momentálne pracuje pod vysokým tlakom, hladina laktátu je príliš vysoká.“ Obráti sa ku Karin: „Práve som telefonoval s centrálnou jednotkou intenzívnej starostlivosti v Karolínskej nemocnici, vyzerá to tak, že dieťa príde na svet už zajtra skoro ráno cisárskym rezom. V Karolínskej nemocnici majú lepšie možnosti, ako vám aj dieťaťu pomôcť. Už dnes v noci vás pripoja na respirátor, nebude to bolieť, uspíme vás, zaspíte hlboko a sladko ako po dlhom pracovnom dni.“ – „Preveziete ju?“ opýtam sa. „Áno, to bude najlepšie,“ odpovie lekár. „Zajtra ráno?“ – „Áno, hneď ako sa uvoľní miesto na centrálnej jednotke intenzívnej starostlivosti.“ – „Prečo ju musíte uspať?“ – „Karin aj dieťaťu sa uľaví, aj tak bude musieť dostať narkózu pred cisárskym rezom.“ Karin sa snaží niečo povedať, no vzdá to a pokrúti hlavou. Položí si ruky na brucho. „Chápem, Karin, že sa vám ťažko hovorí, beriem to tak, že mi rozumiete,“ uzavrie to lekár.

Karin leží v akomsi polospánku, dýcha sa jej čoraz horšie, občas otvorí oči a poškriabe sa pod maskou, zneistie, keď ju prestanem ovievať, a šmátra po mojej ruke. „Miláčik, celkom mi zdreveneli ruky,“ namietnem. Nemám silu zabrániť jej, aby si nadvihla masku. Pri výdychu hlesne: „V každom prípade ťa milujem.“ Vbehne sestra a vyhrkne: „Ako sa máte?“ Karin zdvihne palec. „Nesmiete si dávať dolu masku,“ pokára ju. „Ona to vie,“ poviem.

Lillemor a Sven sa ku mne blížia po chodbe oddelenia, ona má na sebe farebné šaty značky Mah-Jong, on staromódny oblek. Cítim na svojej hrudi tú Svenovu, širokú a vlhkú. Lillemor očividne privádza do rozpakov, keď ich oboch objímam. Placho sa postaví bokom a jej zrak pátra po dverách do sály. Opýta sa, či by mohli vidieť Karin. Idem vopred a vo dverách poviem: „Miláčik, sú tu tvoji rodičia.“ Karin vyzerá vystrašene. Sven zostane stáť vo dverách. Lillemor chvíľu vyčkáva, no rozhodne sa vojsť. Hladí Karin po nohe a opakuje: „Dcérenka naša milovaná.“ Karin sa rozplače a začne mávať rukami. Lillemor sa zarazí a vydýchne: „Počkáme vonku.“ Prudko chytí Svena za pažu a vedie ho von. Karin ma schmatne za sveter a pozoruje ma. „Zlatko, rozumiem ti, nemusíš nič hovoriť, podľa mňa to chápu, odkážem im, že si rada, že prišli.“

Lillemor a Sven sa práve posadili na lavicu pripevnenú k stene pred kuchynkou. Lillemor si na ústa pritlačí papierovú vreckovku. „Je všetko v poriadku?“ opýtam sa. „Hej, všetko je fajn,“ odpovie Sven. „Je to rovnako ako minule,“ pripomeniem. „Vďaka, Tom, chápeme,“ pritaká. „Niečo tu hučí, zle počujem,“ hovorí Lillemor. Posadí sa, vstane a zase sa posadí. „Čo to tu tak bzučí?“ natahuje uši. „Asi umývačka riadu tam v kuchynke,“ odpovie jej Sven. „Veľa vecí tu vydáva nejaký zvuk,“ dodám. „Nie, bude to niečo iné, taký vysoký tón,“ nedá sa Lillemor a pokrúti hlavou. Posadím sa vedľa nich. Sven študuje vzor na poťahu lavice a konštatuje, že sú to rozfúkané chumáčiky púpav. Lillemor znovu pokrúti hlavou a povie: „To je trebulka.“ Sven si zloží ruky na stehná: „Nezmienili sa, aký typ leukémie to je?“ Lillemor naňho uprie pohľad. „Nie, asi to zatiaľ ešte nevedia,“ dodá a kývne hlavou smerom ku mne. „Povedali

len, že akútne,“ poviem a pozriem sa na Lillemor. „Ako sa cítiš, Lillemor?“ opýtam sa. „Prepáč, ja len veľmi zle znášam nemocničné prostredie a okrem toho tu stále niečo píska,“ povie a vstane. Vyloví z tašky pelendrekové cukríky, ponúkne mňa, potom Svena a s rukami na ušiach sa vyberie chodbou preč.

Primár sa postaví za čelo nemocničnej posteľe a gynekologička monitoruje Líviu ultrazvukom. „Miláčik, neopustím ťa, len dnes v noci, musím ísť domov zobrať nejaké veci, potom sa vrátim, budem s tebou stále, vrátim sa skoro.“ Karin sa pozrie k dverám a potom na mňa. „Tvoji rodičia sedia tu vonku na chodbe,“ dodám. Pokýva hlavou. „Chápu to, miláčik, nerob si starosti, dokonca som im prezradil, že sme jej vybrali meno Lívia.“ Zdvihne palec nahor. Postavím sa k umývadlu. Karin hľadá na mňa a pohne perami. Nepočujem, čo hovorí, ale snažím sa odčítať jej z pier: Dobrú noc. „Dobrú noc, miláčik, uvidíme sa čoskoro.“ Lekár položí ruku na masku. Zdá sa, že niečo vstrekuje do ventila kyslíkovej hadičky. Karin zatvára oči. Doktor nahlas počíta a celý čas pozerá na hodinky: „Jeden, dva, tri, štyri, päť...“ Keď odchádzam zo sály, ešte stále počíta. Pred výťahom sa otočím a bežím späť. Dvere na oddelenie sú zamknuté. Zazvoním. Otvorí jedna z Karininých sestier. „Zabudli ste niečo?“ – „Áno,“ poviem, pretlačím sa popri nej a ponáhľam sa do sály B. „Spí? Je všetko v poriadku?“ pýtam sa. „Je uspaná, žiadne komplikácie nenastali,“ odpovie gynekologička. „Dobre,“ poďakujem a pohľadím Karin po uchu. Pri ihle na ruke trochu krváca a má tam tmavú modrinu. „Začnete s chemoterapiou hneď zajtra?“ opýtam sa. „Neviem, to sa musíte spýtať zajtra hematológov v Karolínskej nemocnici,“

odpovie lekár. Žalúzie na okne sú stiahnuté, ale menšie vetracie okienko je otvorené, vidím cezeň svah zvažujúci sa k záliivu Årstaviken, zazriem zelené a červené navigačné svetlá lodí. Rozhliadnem sa po miestnosti. V monitorovacej miestnosti sedia tri sestry z intenzívnej starostlivosti a jedna praktická sestra. Keď k nim vojdem, stíchnu. „Nevideli ste Karininu páperovú bundu?“ opýtam sa. Praktická sestra vykročí ku skrini. „Myslíte túto?“ opýta sa. „Áno, ďakujem.“ – „Teraz si choďte domov oddýchnuť. Potrebujete sa vyspať.“ – „Áno, ďakujem, už idem, chcem sa len uistiť, že máte moje číslo.“ Sestra si sadne k počítaču, má riedke vlasy zafarbené na fialovo. Prečíta nahlas číslo môjho mobilu. „Správne, ďakujem, zavolajte mi, prosím, hneď ako budete vedieť, kedy ju prevezú do Karolínskej nemocnice.“ – „Spoločnite sa,“ uistí ma. „Dobre, ďakujem.“

Lillemor čaká pri malom rybníku pred hlavným vchodom do Južnej nemocnice. Len tam stojí a pohľad upiera do trblietavej vody. Jednou rukou si drží brucho, jemne si ho hladká. Sem-tam počuť syčanie áut z hlavnej cesty Ringvägen, inak tu vládne ticho. „Taxík tu bude každú chvíľu,“ oznámi Sven a vloží si mobil do vnútorného vrečka saka. „Koľko je hodín?“ opýtam sa. „O chvíľu budú štyri,“ odpovie. V taxíku stískam Karininu bundu, opriem si hlavu o chladné okno a pozorujem asfalt, poklopy na kanáloch, obrubníky, chodníky, dopravné ostrovčeky. Skôr než vystúpim pri schodoch na ulici Lundagatan, poviem ešte: „To bude dobré.“

Mama zastaví auto pri autobusovej zastávke pred Karolínskou všeobecnou fakultnou nemocnicou v Solne, vyskočím von a utekám, niečo za mnou kričí, no nepočujem ju. Bežím

na informácie, pani mi dá mapu, mama mi ukazuje smer, šprintujem cez vstupnú halu, popri trafike, cez chodbu dlhú asi dvadsať metrov, ktorá sa končí halou s dvoma výťahmi na prevoz pacientov a jedným schodiskom. Bežím doprava cez ďalšie automatické dvere, vojdem do dvakrát takej dlhej chodby, prebehnem cez automatické dvere, po nádvorí, veziem sa výťahom s ďalšími dvoma lekármi v operačných čiapkach. Vystúpim, utekám k schodisku, sledujem tabule so šípkami, ktoré ukazujú smer k centrálnej operačnej sále, prejdem cez otvorené oceľové dvere, popri zelených stĺpoch, bežím po zelenkavom linoleu v chodbe dlhej asi štyridsať metrov, ktorá je ukončená križovatkou v tvare písmena T, lúštim nápisy, nakoniec zabočím doprava smerom k centrálnej jednotke intenzívnej starostlivosti, míňam okná, po pravej strane vidím nemocničný park, steny s bielymi tapetami, vbehnem do chodby dlhej sto metrov, zastavím sa pri videotelefóne s kamerou, stlačím tlačidlo, zvoní, pozerám sa do šošovky. Ozve sa mužský hlas: „Dobré ráno, ako vám môžem pomôcť?“ – „Dobrý deň. Hľadám svoju ženu, mali ju previezť sanitkou z Južnej nemocnice, je tehotná, majú jej urobiť akútny cisársky rez.“ – „A mali ju previezť na centrálnu jednotku intenzívnej starostlivosti?“ opýta sa. „Áno, na F21,“ odpoviem. „Ako sa volá?“ – „Karin Lagerlöfová.“ – „Vydržte chvíľu.“ Nečakám viac než pár minút a široké dvere sa automaticky otvoria. Vysoký lekár má na sebe biely plášť a tmavé vlasy učesané dozadu. Predstaví sa mi, ja si však oveľa viac všímam jeho pohľad, ktorý akoby sa stále snažil vyhnúť tomu môjmu. Oznámi mi, že moju ženu práve priviezli a polohujú ju v sále číslo 1, čo je jednolôžková miestnosť. Zdôrazňuje, že nevie nič viac. „A kto mi teda vie

povedať niečo viac?“ opýtam sa. „Hneď, ako dokončia polohovanie, môžete sa opýtať niekoho, kto vie viac,“ odpovie. „Je v poriadku?“ – „Práve ju umiestňujú, hneď ako bude pripravená, zavoláme vás,“ odbije ma a prejde popri mne ďalej na chodbu. Pozrie sa na mňa, ako keby chcel, aby som ho nasledoval. „Vyznáte sa tu?“ pýta sa. „Ako to myslíte?“ nerozumiem. Otvorí dvere pomocou kódu a vraví: „Na centrálnej jednotke intenzívnej starostlivosti sa staráme o pacientov, ktorí potrebujú obzvlášť intenzívnu starostlivosť, máme tu trinásť miest, špeciálne vyškolených lekárov a zdravotné sestry.“ Rozsvieti. „Aha, dobre,“ odpoviem a nazriem do miestnosti, ktorá má asi dvadsať metrov štvorcových. Sedačka, niekoľko stoličiek, kreslo, okrúhly stôl a jednoduchá kuchynka. „No, nie je to práve Waldorf-Astoria, ale lepšie ako nič,“ ospravedlňuje sa lekár. „Kedy jej budú robiť cisársky rez?“ nedám sa. „To, bohužiaľ, neviem, najprv musíme vašu ženu stabilizovať, kým sa do niečoho pustíme.“ – „Ako dlho tu budem musieť čakať?“ opýtam sa. „Ťažko povedať, asi tak hodinu, neviem, nikto vás nenúti, aby ste sedeli tu v miestnosti pre príbuzných.“ – „V poriadku, ďakujem vám.“ – „Dobre,“ povie a nechá ma stáť vo dverách. Na jednej stene visí televízor. Za veľkou miestnosťou nasleduje ďalšia s váľandou a malou toaletou. Priesvitné závesy na okne smerom do chodby sú zatiahnuté. Použité poháre na kávu, ktoré tam niekto nechal. Odpadkový kôš plný skrkvaných papierových vreckoviek. Posadím sa k stolu, predo mnou stojí umelý svokrin jazyk. Na jeden z listov niekto nalepil žuvačku. Rozhodnem sa vyjsť von na chodbu, no uvedomím si, že dvere sú na kód. Nepoznám ho a neviem, kde inde by som mal čakať. Postavím